DZIENNIK URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

Warszawa, dnia 21 lipca | Nr 6 | Poz. 17—22

TREŚĆ: Str.
POZ.

17

ZARZĄDZENIE NR 18

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI Z DNIA 20 MAJA 1972 R.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Turystyki oraz określenia jednostek przejmujących zadania w zakresie turystyki i kultury fizycznej.

Na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) oraz § 4 i 5 uchwały nr 108 Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1972 r. w sprawie przekształcenia Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej w Instytut Turystyki (Monitor Polski Nr 26, poz. 146) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Instytutowi Turystyki, zwanemu dalej „Instytutem”, nadaje się statut, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2.

Instytut z dniem 1 lipca 1972 roku przejmie działalność, wraz ze stanem osobowym, etatowym, majątkiem i wszelkimi zobowiązaniami, prowadzoną dotychczas przez:
1) katedry i zakłady turystyki w wyższych szkołach wychowania fizycznego,
2) Zakład Zagospodarowania Turystycznego we Wrocławiu,
3) Ośrodek Studiów Urządzeń Sportowych i Turystycznych w Poznaniu.

§ 3.

Akademia Wychowania Fizycznego oraz wyższe szkoły wychowania fizycznego w Gdańsku-Oliwie, Katowicach, Krakowie, Poznaniu i we Wrocławiu przejmują zadania w zakresie kultury fizycznej, wraz ze stanem osobowym, etatowym i majątkiem ruchomym, należące do byłego Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej.

§ 4.

1. Szczegółowych ustaleń w sprawach określonych w § 2 i 3 dokona dyrektor Departamentu Nauki i Kadr Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki (w skrócie GKKFiT) w terminie do dnia 31 maja 1972 r.

2. Ustalenia (ust. 1) podlegają zatwierdzeniu przez Przewodniczącego GKKFiT.

§ 5.

1. Traci moc zarządzenie nr 42 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 5 maja 1964 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Naukowemu Kultury Fizycznej (Dz. Urz. GKKFiT Nr 6, poz. 22).

2. Tracą moc z dniem 30 czerwca 1972 r.:

1) zarządzenie nr 80 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 23 grudnia 1966 r. w sprawie powołania Zakładu Zagospodarowania Turystycznego we Wrocławiu (Dz. Urz. GKKFiT z 1967 r. Nr 1, poz. 1),
2) zarządzenie nr 74 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 27 listopada 1968 r. w sprawie powołania Ośrodka Studiów Zakładów Noclegowych w Poznaniu (Dz. Urz. GKKFiT z 1969 r. Nr 1, poz. 2 z późniejszymi zmianami),
3) zarządzenie nr 27 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 20 marca 1970 r. w sprawie nadania regulaminu Ośrodkowi Studiów Urządzeń Sportowych i Turystycznych w Poznaniu wraz — z późniejszymi zmianami,
4) zarządzenie nr 1 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 11 stycznia 1971 r. w sprawie powołania Komisji do spraw oceny opracowań Ośrodka Studiów Urządzeń Sportowych i Turystycznych — z późniejszymi zmianami.

§ 6.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU

(—) Włodzimierz Reczek

Załącznik do zarządzenia nr 18 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 20 maja 1972 r. (poz. 17).

STATUT
Instytutu Turystyki

§ 1.

Instytut działa na podstawie:

1) ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129),
2) uchwały nr 108 Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1972 r. w sprawie przekształcenia Instytutu Naukowego Kultury Fizycznej w Instytut Turystyki,
3) przepisów niniejszego statutu.

§ 2.

Siedzibą Instytutu jest miasto stołeczne Warszawa.

§ 3.

Nadzór nad Instytutem sprawuje przewodniczący GKKFiT.

§ 4.

Instytut posiada osobowość prawną.

§ 5.

Instytut może tworzyć oddziały na terenie całego kraju.

§ 6.

Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z wizerunkiem orła, ustalonego dla godła Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, pośrodku i z napisem w otoku: Instytut Turystyki.

§ 7.

Do zakresu działania Instytutu należy w szczególności:

1) planowanie i prowadzenie badań naukowych w zakresie dyscyplin nauki mających związek z problematyką turystyki i wypoczynku,
2) koordynowanie w kraju badań naukowych, mających związek z problematyką turystyki i wypoczynku, prowadzonych poza Instytutem,
3) kształcenie i doskonalenie kadr w zakresie turystyki i wypoczynku,
4) popularyzacja osiągnięć nauki światowej i polskiej w zakresie turystyki i wypoczynku oraz współdziałanie z odpowiednimi instytucjami i organizacjami w procesie wdrażania wyników badań naukowych do praktyki,
5) prowadzenie działalności wydawniczej w zakresie programowej działalności Instytutu,
6) współpraca z instytutami innych krajów oraz z organizacjami międzynarodowymi w zakresie turystyki i wypoczynku.

§ 8.

W skład Instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne:

1) Zakład Problemów Społecznych Turystyki,
2) Zakład Ekonomiki i Organizacji Turystyki,
3) Zakład Zagospodarowania Turystycznego,
4) Zakład Budownictwa Turystycznego,
5) Ośrodek Dokumentacji i Informacji Naukowej,
6) Dział Administracyjno-Gospodarczy.

§ 9.

Szczegółową strukturę i zakres działania poszczególnych komórek organizacyjnych Instytutu wymienionych w § 8 oraz zakres czynności ich pracowników określi dyrektor Instytutu w regulaminie Instytutu.

§ 10.

Organami Instytutu są:

1) dyrektor,
2) rada naukowa.

§ 11.

1. Dyrektora Instytutu powołuje i odwołuje przewodniczący GKKFiT. Zastępców dyrektora Instytutu powołuje i odwołuje przewodniczący GKKFiT na wniosek dyrektora Instytutu.

2. Dyrektor Instytutu zarządza całokształtem działalności Instytutu i reprezentuje Instytut na zewnątrz.

§ 12.

1. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:
1) kierowanie całością prac Instytutu,
2) zatwierdzanie szczegółowych planów prac naukowo-badawczych prowadzonych przez zakłady,
3) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac naukowo-badawczych i sprawozdań z działalności Instytutu w tym zakresie,
4) przedstawienie przewodniczącemu GKKFiT do zatwierdzenia planów prac badawczych, planów organizacyjnych, preliminarzy budżetowych oraz rocznych sprawozdań z działalności Instytutu,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych w zakresie działalności Instytutu,
6) powoływanie kierowników komórek organizacyjnych Instytutu,
7) zwoływanie i przewodniczenie kolegium Instytutu.

2. Zakres kompetencji i obowiązków zastępców dyrektora ustala dyrektor Instytutu.

§ 13.

1. Rada Naukowa Instytutu jest organem doradczym i opiniodawczym Instytutu, składającym się w $^{2}/_{3}$ z samodzielnych pracowników naukowo-badawczych oraz w $^{1}/_{3}$ z wysoko kwalifikowanych specjalistów w zakresie turystyki.

2. W skład Rady wchodzą: przewodniczący oraz członkowie w liczbie 12—15 osób, powoływani i odwoływani przez przewodniczącego GKKFiT.

§ 14.

1. Do zakresu działania Rady Naukowej należy w szczególności:
1) opiniowanie projektów planów prac naukowo-badawczych,
2) rozpatrywanie i ocena sprawozdań z działalności naukowo-badawczej Instytutu i jego komórek organizacyjnych,
3) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
4) rozpatrywanie i wnioskowanie w sprawie sposobów wykorzystywania wyników badań naukowych w praktyce,
5) opiniowanie programów i planów związanych z prowadzeniem kształcenia i doskonalenia kadr w zakresie turystyki i wypoczynku,
6) rozpatrywanie i opiniowanie innych spraw na zlecenie przewodniczącego rady lub dyrektora Instytutu.

2. Posiedzenie Rady zwołuje jej przewodniczący co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Przewodniczący zobowiązany jest również zwoływać posiedzenie Rady na wniosek:
a) przewodniczącego GKKFiT,
b) dyrektora Instytutu,
c) co najmniej $^{2}/_{3}$ członków Rady.

§ 15.

1. Kolegium Instytutu jest organem opiniodawczym i doradczym dyrektora Instytutu do spraw związanych z kierowaniem działalnością Instytutu oraz jego gospodarką i administracją.

2. W skład Kolegium wchodzą: dyrektor, zastępcy dyrektora, kierownik działu administracyjno-gospodarczego, I sekretarz POP PZPR oraz przewodniczący rady zakładowej.

3. Posiedzenie kolegium zwołuje dyrektor Instytutu odpowiednio do potrzeb, nie rzadziej jednak niż jeden raz w miesiącu.

§ 16.

1. Terenowe oddziały Instytutu powołuje i rozwiązuje przewodniczący GKKFiT na wniosek dyrektora Instytutu.

2. Przewodniczący GKKFiT określa strukturę organizacyjną oddziałów Instytutu.

3. Przewodniczący GKKFiT powołuje i odwołuje kierowników oddziałów na wniosek dyrektora Instytutu.

§ 17.

1. Instytut jest jednostką budżetową.

2. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem państwa w części dotyczącej GKKFiT.

3. Za gospodarkę finansową jest odpowiedzialny dyrektor Instytutu wraz z głównym księgowym.

4. Głównego księgowego powołuje przewodniczący GKKFiT na wniosek dyrektora Instytutu.

18

ZARZĄDZENIE NR 19

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI Z DNIA 25 MAJA 1972 R.

zmieniające zarządzenie w sprawie uzyskiwania uprawnień trenera, ewidencji, awansowania i zatrudniania trenerów.

Na podstawie § 4 ust. 3 w związku z § 1 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania GKKFiT oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 52 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 16 lipca 1968 r. w sprawie uzyskiwania uprawnień trenera, ewidencji, awansowania i zatrudniania trenerów (Dz. Urz. GKKFiT

Nr 6, poz. 28 i z 1971 r. Nr 2, poz. 6) wprowadza się następującą zmianę:

w § 2 ust. 2 i 5 otrzymują brzmienie:

„2. Tytuł trenera II klasy mogą uzyskać, w wyniku ukończenia zaocznego rocznego studium podyplomowego względnie zdania egzaminu eksternistycznego, absolwenci wyższej szkoły wychowania fizycznego nie wymienieni w ust. 1, którzy posiadają:

1) stopień instruktora w określonej dyscyplinie sportu,
2) co najmniej dwuletnią, udokumentowaną praktykę zawodową na stanowisku instruktora w tej dyscyplinie sportu,
3) pozytywną opinię wojewódzkiego (równorzędnego) komitetu kultury fizycznej i turystyki oraz zarządu głównego właściwego polskiego związku sportowego.

5. Studia wyższe na kierunku trenerskim, studia podyplomowe, egzaminy eksternistyczne oraz kursy (ust. 1, 2 i 3) prowadzą wyższe szkoły wychowania fizycznego, zgodnie z podziałem dyscyplin sportu, określonym odrębną decyzją GKKFiT".

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od 29 maja 1972 r.

(—) wz. **mgr Leszek Bednarski**
ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU

19

ZARZĄDZENIE NR 20

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI
Z DNIA 31 MAJA 1972 R.

w sprawie ustalenia maksymalnych norm zapasów materiałowych.

Na podstawie § 51 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski Nr 17, poz. 87 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wprowadza się maksymalne normy zapasów materiałowych w jednostkach i zakładach budżetowych podległych Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki oraz terenowym komitetom kultury fizycznej i turystyki, określone w załączniku do zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) **Włodzimierz Reczek**

Załącznik do zarządzenia nr 20 Przewodniczącego GKKFiT z dnia 31 maja 1972 r. (poz. 19).

WYTYCZNE

w sprawie ustalenia maksymalnych norm zapasów materiałowych.

1. Maksymalne normy zapasów materiałowych mogą być ustalane dla:

— artykułów żywnościowych nie psujących się	na okres	35 dni
— artykułów gospodarczych	„ „	40 „
— artykułów biurowych	„ „	30 „
— artykułów opałowych	„ „	90 „

2. Normy zapasów materiałowych oblicza się według następującego wzoru:

$$\text{Norma zapasu materiałów} = \frac{\text{Zużycie materiałów } \textbf{w okresie poprzednim}}{\text{liczba dni w okresie, z którego przyjmuje się dane o zużyciu materiałów}} \times \text{liczba dni, na które ma wystarczyć zapas}$$

3. Kierownicy jednostek i zakładów budżetowych mogą ustalać maksymalne zapasy na inne okresy z tym, że nie mogą być one wyższe od ustaleń przyjętych w ust. 1.

4. W odniesieniu do grup artykułów nie wymienionych w ust. 1 maksymalne okresy, na które ma wystarczyć zapas, ustalą z uwzględnieniem niniejszych wytycznych kierownicy jednostek i zakładów budżetowych.

5. Komitety kultury fizycznej i turystyki na podstawie niniejszych wytycznych opracują wytyczne w sprawie maksymalnych norm zapasów materiałowych dla podległych jednostek i zakładów budżetowych.

6. Obliczanie norm zapasów materiałowych jest uzasadnione tylko dla tych materiałów, które są zużywane w danej jednostce w większych ilościach i których wartość ogólna jest dość znaczna.

20

ZARZĄDZENIE NR 22

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI Z DNIA 10 CZERWCA 1972 R.

zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia państwowego przedsiębiorstwa p.n. „Przedsiębiorstwo Imprez Sportowych i Turystycznych „Sport-Tourist".

Na podstawie art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 83 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 1 grudnia 1969 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego p.n. „Przedsiębiorstwo Imprez Sportowych i Turystycznych „Sport-Tourist" (Dz. Urz. GKKFiT Nr 12, poz. 37) w § 3 skreśla się pkt 7, a następne punkty otrzymują kolejną numerację: 7, 8 i 9.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od 1 stycznia 1972 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) Włodzimierz Reczek

21

PISMO OKÓLNE NR 14

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI Z DNIA 31 MAJA 1972 R.

w sprawie współpracy sportu szkolnego z pozaszkolnymi organizacjami kultury fizycznej.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego Nr B-16 z dnia 31 grudnia 1971 r. pod poz. 101 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego Nr SW-4-0171-8/71 z dnia 25 listopada 1971 r. w sprawie szczegółowych zasad współdziałania Szkolnego Związku Sportowego ze szkołami w realizacji zadań wychowawczych oraz zasad udziału młodzieży szkolnej w działalności pozaszkolnych organizacji kultury fizycznej.

Zgodnie z § 8 powołanego zarządzenia, plenum Zarządu Głównego Szkolnego Związku Sportowego podjęło dnia 17 kwietnia 1972 r. uchwałę, określającą zasady współdziałania ogniw Szkolnego Związku Sportowego z pozaszkolnymi organizacjami kultury fizycznej.

Powiadamiając o powyższym, Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki zaleca stosowanie zasad określonych w powołanych dokumentach:
1) przy przyjmowaniu młodzieży szkolnej na prawach uczestników do pozaszkolnych ogniw kultury fizycznej,
2) przy obejmowaniu przez pozaszkolne organizacje kultury fizycznej, patronatów nad działalnością sportową młodzieży szkolnej.

(—) wz. mgr Józef Rutkowski
ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU

22

OKÓLNIK

MINISTRA GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI Z DNIA 31 MAJA 1972 R.

w sprawie wynajmowania pokoi gościnnych.

Wobec stwierdzenia przypadków nieprawidłowego stosowania w praktyce obowiązujących przepisów dotyczących organizacji wynajmowania pokoi gościnnych oraz w celu zapewnienia warunków dla rozwoju taniego wypoczynku — ustala się, co następuje:

1. Osoby fizyczne (właściciele domu, najemcy itp.) mogą wynajmować pokoje gościnne bezpośrednio lub za pośrednictwem biur zakwaterowania. Ograniczenie tego prawa nie znajduje podstaw w obowiązujących przepisach. Biura zakwaterowania, dążąc do objęcia swym pośrednictwem jak największej liczby pokoi gościnnych, mogą wyłącznie stosować odpowiednie środki propagandowe.

2. Zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej

i Turystyki z dnia 2 sierpnia 1969 r. w sprawie organizacji wynajmowania pokoi gościnnych (Monitor Polski Nr 36, poz. 288), zwane dalej „zarządzeniem", określiło jednolite kryteria ustalania kategorii pokoi gościnnych.

Do ustalania kategorii uprawnione są biura zakwaterowania. Ścisłe przestrzeganie wymogów ustalonych dla poszczególnych kategorii pokoi gościnnych jest podstawowym obowiązkiem każdego biura zakwaterowania. Biura powinny także systematycznie kontrolować stan wyposażenia i poziomu usług świadczonych w pokojach gościnnych.

W rozumieniu przepisów § 4 pkt 2 załącznika nr 2 do zarządzenia, do I kategorii mogą być zaliczone nie tylko pokoje jedno lub dwuosobowe posiadające pełne wyposażenie w urządzenia sanitarne dla ich wyłącznego użytku, tj. w urządzenia sanitarne stanowiące integralną część tych pokoi, lecz również pokoje jedno lub dwuosobowe, które mieszczą się w lokalach mieszkalnych — posiadających pełne wyposażenie w urządzenia sanitarne pod warunkiem, iż te urządzenia są wspólne dla najwyżej trzech pokoi. Tak więc w przypadku, gdy w lokalu mieszkalnym istnieje tylko jedna łazienka na 4 i więcej pokoi, należy takie pokoje zaliczyć do II kategorii, jeżeli oczywiście spełniają inne warunki przewidziane dla tej kategorii.

Zgodnie z § 6 ust. 4 zarządzenia nie zachodzi potrzeba ustalania kategorii pokoi gościnnych wówczas, gdy osoby fizyczne (właściciele domów, najemcy itp.) wynajmują te pokoje bezpośrednio w ilości nie wymagającej zezwolenia właściwych organów administracji państwowej, to jest w ilości nie przekraczającej 3, a w miejscowościach uzdrowiskowych, letniskowych oraz wycieczkowych — sezonowy wynajem także większej ilości pokoi, normalnie zajmowanych przez właściciela (użytkownika) mieszkania na własne potrzeby (§ 1 lit. c pkt 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 września 1962 r. w sprawie określenia rodzajów działalności gospodarczej zwolnionych od obowiązku uzyskania zezwolenia na wykonywanie przemysłu, rzemiosła i niektórych usług (Dz. U. Nr 62, poz. 296, z 1964 r. Nr 11, poz. 63 i z 1966 r. Nr 28, poz. 168).

W przypadku, gdy pokoje gościnne najmują biura podróży (turystyczne), organizacje społeczne i spółdzielcze lub inne jednostki organizujące wczasy lub pobyt kuracjuszy po uprzednim porozumieniu się z biurem zakwaterowania (§ 11 ust. 1 zarządzenia), pokoje te powinny być na wniosek tych jednostek zaliczone przez biuro zakwaterowań do odpowiednich kategorii.

W miejscowościach, w których nie działają biura zakwaterowania, wyżej wymienione biura podróży, organizacje i jednostki najmujące pokoje gościnne dla celów wczasowo-wypoczynkowych powinny ustalać kategorie we własnym zakresie, przestrzegając ściśle zasad ustalonych zarządzeniem.

3. Ceny wynajmowania pokoi ustalone zarządzeniem są cenami maksymalnymi. Biura zakwaterowania powinny więc prowadzić politykę mającą na celu zapewnienie jak najtańszych miejsc noclegowych, zwłaszcza w tych wszystkich przypadkach, w których pokoje gościnne wynajmowane są dla celów grupowego wypoczynku.

Polityka taka powinna być w szczególności stosowana wtedy, gdy jednostki organizacyjne najmują za pośrednictwem biura zakwaterowania lub bezpośrednio (po uprzednim porozumieniu się z biurem zakwaterowania) pokoje gościnne w celu ulokowania w nich grup na trwający ponad 10 dni wypoczynek (wczasy) lub pobyt kuracjuszy.

Znaczne obniżenie cen w omawianych wypadkach uzasadnione jest niższymi kosztami własnymi osób wynajmujących pokoje gościnne (np. zmiana bielizny raz na dwa tygodnie) oraz wynajęciem pokoi z góry na dłuższy okres. Zaleca się w takich wypadkach obniżanie maksymalnych cen co najmniej o 25 procent.

Nadto należy dążyć do obniżania cen w okresach pozasezonowych.

W celu zagwarantowania stosowania obniżonych cen niezbędne jest zamieszczanie w umowach zawieranych z osobami wynajmującymi pokoje gościnne klauzul stwierdzających, iż w przypadku skierowania na pobyt w pokoju gościnnym trwający ponad 10 dni oraz w okresie pozasezonowym cena ulega obniżeniu o określony procent lub określoną kwotę. Nie ma przy tym przeszkód natury formalnej, by klauzula taka obowiązywała w każdym przypadku, a więc także w przypadkach skierowania indywidualnej osoby na okres przekraczający 10 dni lub w okresie posezonowym. Nic też nie stoi na przeszkodzie, by za okresowy pobyt (np. czternastodniowy) stosowane były ceny zryczałtowane.

W umowach dotyczących zbiorowego najmu pokoi gościnnych na okres ponad 10 dni powinny być określane terminy odwoływania rezerwacji, których dotrzymanie zwalnia najemcę od płacenia wynajmującemu odszkodowania.

4. Każde podwyższenie procentowe ceny powinno być doliczone do kwot określonych w ust. 1 załącznika nr 3 do zarządzenia. Dotyczy to cen w miejscowościach posiadających szczególne walory turystyczno-wypoczynkowe lub inne sprzyjające napływowi podróżnych (ust. 2 załącznika nr 3) oraz cen pokoi wnajmowanych cudzoziemcom (ust. 4 załącznika nr 3). I tak na przykład maksymalna cena pokoju dwuosobowego I kategorii wynosi 80 zł za dobę. Cena takiego pokoju w miejscowości, w której ceny mogą być podwyższone o 20%, wyniesie 80 zł + 16 zł, to jest 96 zł za dobę, a w przypadku wynajęcia pokoju cudzoziemcowi 80 zł + 16 zł + 40 zł (50% od 80 zł), to jest łącznie 136 zł.

5. Dodatkowa opłata w wysokości 10 zł za osobonocleg świadczony za okres nie przekraczający 3 dni (ust. 5 załącznika nr 3) ma charakter fakultatywny a nie obligatoryjny. Kierując się zasadą zapewniania jak najtańszych miejsc noclegowych należy w praktyce dążyć do stosowania omawianej dodatkowej opłaty tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

6. Biura podróży (turystyczne), organizacje społeczne i spółdzielcze oraz inne jednostki organizujące wczasy lub pobyt kuracjuszy w pokojach gościnnych mogą zawierać w tym celu umowy:

1) z osobami fizycznymi (właścicielami domu, najemcami itp.) po uprzednim porozumieniu się z właściwym biurem zakwaterowania lub
2) z biurami zakwaterowania.

Biura zakwaterowania zobowiązane są do udzielania pomocy wymienionym jednostkom w zakresie organizacji wczasów lub pobytu kuracjuszy w pokojach gościnnych. Zakres pomocy powinien być uzgodniony z zainteresowaną jednostką. Za tę pomoc i w zależności od jej zakresu biura zakwaterowania pobierają prowizję. Jeżeli pomoc ta polega na wskazaniu konkretnych adresów pokoi gościnnych oraz pełnych danych dotyczących tych pokoi (wyposażenie, kategoria itd.), to prowizja może wynosić 5% wartości zawartej umowy. Jeżeli pomoc ta ma bardziej ogólny charakter (np. ograniczenie się do wskazania adresów), prowizja powinna być ustalana w niższej wysokości (np. 2%). Natomiast w przypadku gdy biuro nie okazało jakiejkolwiek pomocy, nie przysługuje mu żadna prowizja.

Biuru zakwaterowania nie przysługuje żadna prowizja od wymienionych wyżej jednostek w przypadku, gdy zawierają one umowę w sprawie najmu z biurem zakwaterowania.

Zaleca się zawieranie umów przez wymienione wyżej jednostki bezpośrednio z osobami fizycznymi (właścicielami domu, najemcami itp.). Wymienione jednostki działając w takim przypadku w porozumieniu z właściwymi biurami zakwaterowania powinny dążyć do ustalania w umowach jak najniższych cen najmu pokoi gościnnych.

Umowy z biurami zakwaterowania powinny być zawierane tylko wtedy, gdy w danej miejscowości brak jest odpowiedniej liczby pokoi gościnnych, które nie są już wynajmowane za pośrednictwem biura zakwaterowania.

7. Biura zakwaterowania nie mają prawa doliczać do cen pokoi gościnnych marży na podstawie zarządzenia Państwowej Komisji Cen nr 220 z dnia 16 czerwca 1962 r. w sprawie ustalania maksymalnych cen usług związanych z obsługą turystyki (Biuletyn Cen PKC Nr 22, poz. 320).

8. Zgodnie z zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej i Przewodniczącego GKKFiT z dnia 16 kwietnia 1966 r. w sprawie określenia rodzajów oraz kategorii hoteli i innych zakładów noclegowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 110) nie istnieje odrębny rodzaj zakładu pod nazwą stacji turystycznych. W związku z tym obiekty prowadzone według wewnętrznego nazewnictwa PTTK jako stacje turystyczne podlegają zaliczaniu do właściwego rodzaju zakładu noclegowego przez komisje do spraw kategorii zakładów noclegowych działające przy wojewódzkich (równorzędnych) komitetach kultury fizycznej i turystyki.

Z reguły omawiane obiekty będą zaliczane do pokoi gościnnych, które — jak wszystkie pozostałe — podlegają przepisom zarządzenia w sprawie organizacji wynajmowania pokoi gościnnych.

Należy jednak podkreślić, iż w związku z przepisem § 3 ust. 1 zarządzenia — jednostki PTTK nie muszą korzystać z pośrednictwa biur zakwaterowania w wypadku lokowania turystyów we własnych stacjach turystycznych — pokojach gościnnych. Natomiast tworzenie nowych stacji turystycznych — pokoi gościnnych może mieć miejsce z zachowaniem przepisu § 11 zarządzenia, a więc po uprzednim porozumieniu się z właściwym biurem zakwaterowania.

9. W przypadku wynajmowania przez osoby fizyczne (właścicieli domów, najemców itp.) pokoi gościnnych z równoczesnym wydawaniem posiłków domowych osoby te, o ile nie wykonują innych świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym i obrotowym lub tylko dochodowym:

a) z tytułu wynajmowania pokoi gościnnych w ilości nie wymagającej zezwolenia właściwych organów administracji państwowej — podlegają opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń, zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 22 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 1968 r. w sprawie określenia niektórych przychodów podlegających opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski z 1969 r. Nr 2, poz. 13 i z 1970 r. Nr 42, poz. 315) oraz § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 kwietnia 1971 r. w sprawie opodatkowania niektórych przychodów podatkiem od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 10, poz. 107);

b) z tytułu wydawania posiłków w ograniczonej ilości są całkowicie zwolnione od podatku, zgodnie z § 59 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1967 r. w sprawie wykonania dekretów o podatku obrotowym i o podatku dochodowym (Dz. U. z 1968 r. Nr 1, poz. 1 i z 1970 r. Nr 17, poz. 148).

10. Jako maksymalną liczbę pokoi normalnie zajmowanych przez osobę fizyczną (właściciela domu, najemcę itp.) na własne potrzeby, które mogą być sezonowo wynajmowane przyjmuje się:

a) w stosunku do lokali objętych publiczną gospodarką lokalową — ilość pokoi mieszczącą się w granicach przydziału,

b) w stosunku do pozostałych lokali — ilość pokoi wyłączoną spod publicznej gospodarki lokalami, a w miejscowościach nie objętych tą gospodarką — każdą ilość pokoi zajmowanych przez osobę fizyczną (właściciela domu, najemcę itp.).

PRZEWODNICZĄCY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY
FIZYCZNEJ I TURYSTYKI
(—) Włodzimierz Reczek

MINISTER GOSPODARKI TERENOWEJ
I OCHRONY ŚRODOWISKA
(—) Jerzy Kusiak

Redakcja Dziennika Urzędowego GKKFiT uprzejmie zawiadamia o zmianie konta bankowego, zamiast: 1529-91/I-9330 obecnie ma brzmienie: 1529-91/I-53309.

Cena zeszytu 2,50 zł

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT — Warszawa, ul. Litewska 2, telefon 28-23-15.

Zamówienia na prenumeratę należy kierować do Redakcji Dziennika Urzędowego — Warszawa, ul. Litewska 2.

Prenumerata roczna wynosi 30 zł.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na Konto Redakcji Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w NBP — Warszawa, V Oddz. Miejski 1529-91/I-53309. Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Redakcji w terminie 10-dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Zakłady Graficzne „Tamka", Warszawa, ul. Tamka 3. Zam. 1236/72. Nakład 2400 egz. — **Indeks 35756**